

ENTREVISTA

MIQUEL BARNERA, Psicòleg i terapeuta familiar al SIAD de Girona

Miquel Barnera Mallart, (Olot, 10/06/1972) fa quinze anys que exerceix de terapeuta familiar, especialitzat en violència de gènere al [Servei d'Atenció a les Dones \(SIAD\)](#) dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Girona, on actua com a coordinador d'Equip.

Els últims 7 anys, a més a més realitza tasques de supervisió a diversos Punts de Trobada, que són els serveis dedicats a preservar el benestar dels menors durant les visites amb els seus progenitors no custodis, és a dir, persones que per sentència judicial, veuen els seus fills amb l'assessorament i control de professionals especialitzats.

Parlem amb ell que coneix de primera ma la violència de gènere i el seu impacte sobre els menors.

Les preguntes del CEM:

- **Alguna anècdota o algun record especial de la seva activitat?**

És especial cada vegada que una persona a qui he tractat, m'agraeix el fet d'haver-se sentit ben tractada.

- **Des de la seva experiència personal i professional, com veieu el món de l'educació actual i quins li sembla que són els seus principals reptes?**

Crec que l'educació emocional encara està allunyada d'allò que es considera prioritari en el terreny educatiu. Com a psicòleg que atén a persones que han patit circumstàncies traumàtiques durant la seva infantesa, tinc clar que és molt necessari incidir, el més precoçment possible, en qüestions vinculades a la salut emocional, com un aprenentatge bàsic (autoestima, cooperació, empatia...).

- **Què ens podria explicar de l'educació que va rebre vostè? Hi ha algun fet o alguna persona que creu que el va influir d'alguna manera especial?**

Em sento molt afortunat de la família que tinc i de l'escola on vaig cursar la meva formació bàsica. Més d'una persona/referent, m'han "marcat" de manera especial, però en general, totes aquelles que jo sentia que de forma autèntica confiaven i creien en mi.

- **Quina és la seva vinculació actual amb el món de l'educació (familiar, professional, investigació, medis de comunicació...)?**

Allò que actualment em vincula amb el món educatiu és sobretot, la meva condició de pare (tinc dues filles de 8 i 11 anys). Tinc la gran sort que les meves filles van a una escola excepcional des de tots els punts de vista educatius i humans: sensibilitat, respecte per la diversitat, participativa i que realment posa el focus principal en els nens i nenes com a éssers únics, particulars i irrepetibles.

**Parlem de la pel·lícula del VII Cinefòrum Educació de Girona:
Documental: "Mamá, duérmete que yo vigilo" (TVE, 2012)**

- **Quina opinió li mereix la pel·lícula, que hem seleccionat ?**

És un reportatge que recull de manera molt bàsica les qüestions principals que cal donar a conèixer i denunciar en relació a com la violència masclista impacta en les mares i en els seus fills i filles.

- **La problemàtica que planteja li és propera, l'ha viscuda?**

Sí. La meva professió (psicòleg), és precisament atendre/acompanyar dones que pateixen o han patit una situació de violència de gènere en l'àmbit de la parella.

- **Té aplicació a l'àmbit en el qual es mou?**

Absolutament.

- **Quin és el missatge principal que n'hem de treure?**

Que els nens i les nenes són també "víctimes directes" de la violència masclista igual que les seves mares. Cal fer molt visible aquesta circumstància i, a l'hora, dedicar recursos a ajudar aquests nens i nenes (i llurs mares). Si ens oblidem de fer-ho, la violència es reproduirà de manera indefinida transgeneracionalment.

- **A qui és més d'utilitat el contingut de la pel·lícula (docents, famílies, alumnes, col·lectius especials, etc..)**

Jo crec que a tothom. Ningú pot quedar-se al marge d'aquesta xacra social que afecta de manera tan traumàtica i transversal.

Moltes gràcies Miquel

Girona, març 2018